

2. Partijenschappen (1:10 - 4:21)

2.0 Verdeeldheid in de gemeente

Bij het lezen van het eerste gedeelte (1:10 –1:17) komt duidelijk naar voren dat er in de gemeente te Korinte verdeeldheid heerste. Het woord verdeeldheid wordt hier zelf niet gebruikt zoals later wel in 11:28 en 12:25 maar het geeft wel duidelijk aan wat er aan de hand was.

Verdeeldheid, in het algemeen, is een probleem waar de gemeente van de Heer Jezus al door geplaagd wordt ongeveer sinds het begin van haar bestaan. Het betekent gewoon dat groepen christenen om de één of andere reden niet goed met elkaar kunnen optrekken. Het zal duidelijk zijn dat verdeeldheid nog niet blijkt uit het feit dat we, binnen een stad, in verschillende gebouwen samenkomen. We kunnen een goede eenheid ervaren met christenen uit een gemeente van een andere signatuur dan de onze. Meningsverschillen over leerstellige aangelegenheden behoeven nog geen aanleiding te geven tot verdeeldheid. Een gezond respect voor de mening van andere christenen zal ons dikwijls weghouden van het 'verdeeldheidssyndroom'. Anderzijds kan het nodig zijn dat er verdeeldheid ontstaat als groepen mensen binnen de gemeente bijvoorbeeld een dwaalleer gaan omarmen. Dan is verdeeldheid, dikwijls gevolgd door scheuring, onafwendbaar. Zie bijvoorbeeld:

1 Kor. 11:19 Want scheuringen moeten er wel onder u zijn, zal het blijken, wie onder u de toets kunnen doorstaan.

Jud. 1:19 Zij zijn het, die scheuringen maken, natuurlijke mensen, die de Geest niet hebben.

Het is Gods grote wens dat Zijn kinderen één zijn. De Heer Jezus bidt in Joh. 17:20 t/m 23 voor de eenheid van zijn gemeente. De eenheid van Zijn lichaam zal de wereld tot erkenning brengen dat God Jezus gezonden heeft:

20 En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven,

21 opdat zij allen een zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt.

22 En de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, opdat zij een zijn, gelijk Wij een zijn:

23 Ik in hen en Gij in Mij, dat zij volmaakt zijn tot een, opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en dat Gij hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt.

De erkenning van de wereld komt als de wereld ziet dat de christenen één zijn, vast aaneengesloten en één van gevoelen. Helaas is dit lang niet altijd het geval. Verdeeldheid brengen binnen de gemeente van Christus behoort tot één van de belangrijkste wapens van de tegenstander. Wanneer er verdeeldheid is binnen de gemeente dan gaat er veel van onze 'energie' verloren aan het bestrijden van elkaar en komt het zoeken van Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid in het gedrang! Niet voor niets roept Paulus in Ef. 4:3 op om ons te **beijveren** de eenheid des Geestes te bewaren.

2.1 De kern van het probleem

Fee [1] merkt op dat het grootste probleem voor Paulus hier niet de verdeeldheid was maar wel de bedreiging van de kern van het evangelie zelf. De Korintiërs zagen de verschillende leiders als vertegenwoordigers van bepaalde wijsgerige opvattingen en daar kon je met elkaar heerlijk over discussiëren. Op deze manier dreigde hun nieuwe geloof gereduceerd te worden tot een verzameling wijsgerige opvattingen. Het idee van een gekruisigde Messias paste daar vanzelfsprekend niet erg goed in. Daarom komt Paulus in deze eerste hoofdstukken al snel met het evangelie van het kruis, want een evangelie zonder kruis is geen evangelie meer.

2.2 De vermaning van Paulus.

Paulus moet de Korintiërs vermanen [2] bij de naam van onze Here Jezus Christus, dus bij degene die het hoofd is van de gemeente. Door dit te doen benadrukt hij de ernst van de vermaning. Zijn vermaning

behelst drie aspecten:

1. Eenstemmigheid (SVV.:dat gij allen hetzelfde spreekt) dat betekent een eenheid van leer op de belangrijke punten.
2. Dat er geen scheuringen zijn.
3. Dat men vast aanééngesloten is, één van zin en één van gevoelen.

Al deze aspecten hebben te maken met wat er in vers 11 staat, dat er twisten onder u zijn. Chloë. was waarschijnlijk een vrouw die handel dreef tussen Korinte en Efeze en haar huisgenoten waren misschien haar slaven of haar vrijgelatenen.

De verdeeldheid bleek doordat men zich in de gemeente van Chloë ging groeperen rond leiders.

Paulus had de gemeente gesticht. Daarom kon hij ook zeggen (4:15): .."gij hebt niet vele vaders. Immers, ik heb u in Christus Jezus door het evangelie verwekt". Paulus maakte echter niet op iedereen indruk. In 2 Kor.10:10 zeggen tegenstanders van hem dat zijn brieven gewichtig en krachtig zijn maar zijn persoonlijke persoonlijke verschijning zwak en zijn spreken betekent niets. Paulus zegt trouwens ook zelf dat hij in zwakheid en met veel vrezen en beven tot de Kor. kwam (2:3) en zijn prediking was niet met meeslepende woorden van wijsheid (dat wilden de Grieken zo graag) maar met betoon van geest en kracht.

Apollos was een man vurig van geest (Hand. 18:25) en waarschijnlijk een dynamisch prediker! Zulke predikers trekken altijd mensen!

Petrus was de 'grote' apostel in Jeruzalem. Mogelijk hadden sommigen die nu in Korinte woonden Petrus in Jeruzalem leren kennen en waren onder de indruk gekomen van deze apostel.

En dan was er nog de groep van Christus! Dit was vanzelfsprekend een hele exclusieve groep.

2.3 De behoefte om exclusief te zijn

Ik denk dat deze groepsvorming ten diepste teruggaat tot de in de mens diepgewortelde behoefte om exclusief te zijn. De Korintiërs waren in het algemeen eenvoudige mensen die in de toenmalige wereld niet veel te betekenen hadden (1:26). Door je te verbinden aan een bepaald leider, die het in jouw ogen 'gemaakt' heeft krijg je wellicht een bepaald gevoel van exclusiviteit en veiligheid. En ik geloof dat satan deze behoefte misbruikt om verdeeldheid te brengen. Want het blijft natuurlijk niet bij het zien op de 'grote leider' wat op zich al een scheefgroei veroorzaakt maar men gaat zich ook tegen elkaar 'afzetten'. "Oh, hoor jij daarbij? Nou, je moest bij ons eens komen kijken!" Op deze manier worden gemeenteleden uit elkaar gedreven doordat men waardesystemen uit de natuurlijke wereld erbij haalt. Dikwijls komt er ook hoogmoed bij kijken! Veelal onbewust gaan mensen uit exclusieve groepen neerkijken op mensen uit groepen die men minder exclusief acht. In theorie wordt weliswaar beleden dat men dezelfde Heer dient maar wat betreft de eenstemmigheid en het één van zin en gevoelen zijn ligt men al mijlen uit elkaar. Op deze manier gaat de gemeente lijken op een politieke arena, waarin namen van 'beroemde' persoonlijkheden verbonden zijn met bepaalde partijen.

2 2.4 Exclusiviteit heden ten dage

Zo langzamerhand komen we terecht op de situatie heden ten dage. Want ook al zijn de Korintiërs in tijd en plaats ver van ons verwijderd dan zijn toch de problemen grotendeels gelijk. Binnen het lichaam van Christus is er veel verdeeldheid doordat mensen zich groeperen rondom bepaalde leiders en hun leringen en/of bedieningen. Op zich is er natuurlijk niets op tegen om bij een bepaalde leider te horen die de een of andere bediening heeft. Het wordt alleen 'gevaarlijk' als zich hieruit een bepaalde exclusiviteitsgedachte gaat ontwikkelen waarbij men het grote geheel van het lichaam uit het oog verliest. Je moet dan eigenlijk tot die bepaalde groep toetreden anders hoor je er niet echt bij. Een tijd geleden ontmoette ik nog zo iemand: ze zat bij een gemeente met een toch wel zeer exclusieve leer! En omdat zij dan bij deze gemeente is, is zij natuurlijk ook exclusief! Veelal wordt er dan neerbuigend gepraat over andere gemeenten. Eveneens een tijd geleden sprak ik iemand die naar een bepaalde gemeente wilde omdat een broeder daar een bepaalde bediening had en in zijn gemeente waren ze 'zo

ver nog niet'. Het duurde niet lang of hij ontdekte dat het in die andere gemeente ook niet alles was en toen werd er weer een nieuwe gemeente gezocht en gevonden. Denk ook maar eens aan alle verwarring die er is om bepaalde (of vermeende) manifestaties van de Heilige Geest. Hoeveel verdeeldheid hebben dergelijke zaken al gebracht. Bepaalde christenen zien het als het een teken van geestelijke volwassenheid als 'dat' in hun gemeente functioneert en als het niet functioneert dan is die gemeente minder geestelijk. Andere christenen menen weer dat het gaat om een onbijbelse zaak en gaan daarom een gemeente verdenken als 'dat' daar wel voorkomt.

2.5 Andere reden voor verdeeldheid

Verdeeldheid hoeft niet altijd terug te gaan tot de behoefte aan exclusiviteit. Een bepaalde wind van leer of een bepaalde visie binnen een gemeente kan op zich ook de aanleiding zijn voor verdeeldheid. Een voorganger of oudstentteam moet altijd maar de wijsheid hebben om hier op de juiste manier mee om te gaan!

Ik denk dat in zijn algemeenheid gezegd kan worden dat de duivel er bij uitstek op uit is om verdeeldheid te zaaien onder de kinderen Gods. Laten we vooral ons gedachtenleven op orde houden en geen acht geven op kwaadaardige suggesties van de tegenstander over onze broeders en zusters maar ook over onszelf of zelfs over God. Let op het volgende tekstgedeelte:

Fil. 4:8: Voorts, broeders, al wat waar, al wat waardig, al wat rechtvaardig is, al wat rein, al wat beminnelijk, al wat welluidend is, al wat deugd heet en lof verdient, bedenkt dat;

9 wat u geleerd en overgeleverd is, wat gij van mij gehoord en gezien hebt, breng dat in toepassing en de God des vredes zal met u zijn.

2.6 Hoe reageert Paulus hierop?

Hoe treedt Paulus de verdeeldheidsproblemen in de gemeente te Korinte tegemoet (en ik denk dat we daar veel van kunnen leren). Ik geloof dat Paulus dit doet door drie zaken aan te halen:

1. Hij laat zien dat het in het evangelie niet om de mens en zijn wijsheid gaat maar om God en Christus en goddelijke wijsheid (1:18 - 2:15).
2. Hij confronteert hen met hun gedrag en de consequenties daarvan en hij geeft aan hoe het wel moet (3:1-3:4 en 4:6-21).
3. Hij laat zien hoe men wel tegen leiders dient aan te kijken (3:6-4:5).

Ik zal deze punten in het vervolg toelichten.

2.7 Geen menselijke wijsheid

Paulus gaat hier terug naar het fundament. Ik denk dat het in het algemeen goed is om terug te gaan naar het fundament als we de neiging krijgen om onszelf of mensen en hun bedieningen te gaan verheerlijken. Wat is dan dat fundament? In vers 3:11 staat het antwoord: Jezus Christus! Bij dat fundament hoort ook zijn verlossingswerk. Zonder het kruis van Christus zou ons leven geen zin hebben. Zonder het kruis zou er geen gemeente zijn geweest, geen geestelijke gaven en geen bedieningen! Daarom schrijft Paulus ook in 2:2: *Want ik had niet besloten iets te weten onder u dan Jezus Christus en die gekruisigd.*

Paulus had met zijn kennis en wijsheid het evangelie misschien wel op een manier kunnen brengen zoals de Grieken dat gewend waren met veel aardse wijsheid en diepfilosofische gedachten. Maar Paulus begreep dat dit niet zou werken. Zijn luisteraars zouden dan misschien nog meer Paulus gaan verheerlijken dan dat sommigen nu al deden. Verder was de boodschap van het kruis voor de natuurlijke Grieken toch al een dwaasheid.

Ook kwam er zwakheid bij en veel vrezen en beven en betoon van geest en kracht. De bedoeling was dat de Korintiërs achter deze 'zwakke' man een sterke God zouden zien.

Paulus zegt eigenlijk tegen de Korintiërs en ook tegen ons: Waar zul je je nog in beroemen als je weet dat alles wat je ontvangen hebt aan geestelijke gaven uiteindelijk gebaseerd is op het verlossingswerk

van de Heer Jezus? Roem dan ook niet meer in mensen, bedieningen of wat dan ook maar roem in de Here (1:31). Let ook op dat er staat:

Gal. 6:14: Maar ik moge ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in het kruis van onze Here Jezus Christus, door wie de wereld mij gekruisigd is en ik der wereld.

Vaak zoeken we ook nog eigen roem in geestelijk werk met alle problemen van dien! De Bijbel noemt dit ijdel eerbejag (Fil. 2:3).

In het gedeelte 1:6-1:16 belicht Paulus de ware wijsheid. Paulus spreekt in vers 7 over de verborgen wijsheid Gods die God al van eeuwigheid af had voorbeschikt tot onze heerlijkheid.

Deze wijsheid: het verlossingsplan door Jezus Christus is voor veel mensen helaas nog steeds verborgen. Velen hebben er nog nooit van gehoord, anderen weigeren eenvoudig om er naar te luisteren. In dit verband willen we nog stilstaan bij 1:21:

1 Kor. 1:21 Want daar de wereld in de wijsheid Gods door haar wijsheid God niet gekend heeft, heeft het Gode behaagd door de dwaasheid der prediking te redden hen die geloven.

Deze tekst kan gemakkelijk verkeerd gelezen worden. Zo geeft de vertaling van Het Boek bijvoorbeeld:

1 Kor. 1:21 In Zijn grote wijsheid wist God dat de wereld Hem door haar eigen wijsheid niet kan vinden. Hij heeft er de voorkeur aan gegeven mensen te redden die de 'onzinnige boodschap' geloven dat Christus voor hen aan het kruis is gestorven.

Dit lijkt mij een te zwakke uitdrukking voor wat Paulus werkelijk wilde zeggen. Een betere vertaling geeft m.i. de 1965 Bible in Basic English (BBE):

1 Kor. 1:21 For because, by the purpose of God, the world, with all its wisdom, had not the knowledge of God, it was God's pleasure, by so foolish a thing as preaching, to give salvation to those who had faith in him.

Let op het 'by the purpose of God'. God heeft het juist zo **bedoeld** dat Hij niet te vinden zou zijn door middel van wereldse wijsheid. Zie verder bij [3] en [4]. Via wereldse wijsheid komen mensen uit bij hun zelfgemaakte goden [5]. Het echt leren kennen van God is nooit het resultaat van menselijke redeneringen maar is steeds het gevolg van Gods openbaring aan het **hart** van de mens door de Heilige Geest (2:10).

Het gaat ook om een wijsheid voor hen die daarvoor rijp zijn. Waren de Korintiërs er rijp voor? Gedeeltelijk wel! Toch kon Paulus niet tot hen spreken als tot geestelijke mensen, ze waren nog vleeselijk! Wat zijn dan de kenmerken van een geestelijk christen? Hij beoordeelt alle dingen geestelijk d.w.z. vanuit Gods oogpunt! Hij heeft ons een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus (Ef. 2:6). De natuurlijke mens begrijpt de geestelijke mens ook niet omdat de natuurlijke mens alleen de zaken beoordeelt met natuurlijke maatstaven. In deze zin kan hij ook de geestelijke mens niet beoordelen (2:15). Vergelijk ook 1 Joh. 3:1: *Daarom kent de wereld ons niet omdat zij Hem niet kent.*

Niemand kan God onderrichten, inlichten, aanwijzingen geven of zijn overleggingen beoordelen enz. God is veel te groot voor een mens. In zekere zin geldt hetzelfde voor degenen die de Geest uit God ontvangen hebben. Als het om geestelijke zaken gaat kan de natuurlijke mens hen niet begrijpen, vatten of helpen.

2.7 Confrontatie met hun gedrag

Paulus aarzelt niet om de Korintiërs met hun gedrag te confronteren. In 3:1 verhaalt hij hoe hij hen in het begin nog geen vast voedsel kon geven en dat was logisch, want geestelijk gezien waren het nog baby's. Maar als 'later' (3:2) dat nog steeds niet kan dan is er een groot probleem. Je bent dan nog vleeselijk en leeft in feite als onveranderd mens. Van geestelijke groei, de groei van de vrucht van de Geest, kan geen sprake zijn. De vaste spijs, of het vaste geestelijke voedsel konden ze nog niet verdragen wat m.i. betekent dat hun geestelijk inzicht zich niet verdiepte. Als we nijd en twist in ons leven toelaten en laten bestaan, zullen we geestelijk niet verder komen. Dat is niet alleen verdrietig voor

de Heer en de betrokkene zelf maar ook voor de gemeente. Zulke mensen geven i.h.a. veel problemen in de gemeente en dikwijls staan ze niet echt open voor correctie.

Blijkbaar zijn sommigen ook echt hoogmoedig geworden. Kijk maar naar vers 8 en vers 18 van hoofdstuk 4. Paulus stelt hier zijn eigen voorbeeld en dat van Apollos tegenover. Hoewel ze in geestelijk opzicht een 'topfunctie' hadden leek het daar, vanuit een werelds oogpunt, totaal niet op. Lees vers 10 t/m 13 er maar eens op na!

10 Wij zijn dwaas om Christus' wil, maar gij zijt verstandig in Christus; wij zijn zwak, maar gij zijt sterk; gij zijt in aanzien, maar wij zijn niet in ere.

11 Tot op dit ogenblik verduren wij honger, dorst, naaktheid, vuistslagen en een zwervend leven;

12 wij verrichten zware handenarbeid; worden wij gescholden, wij zegenen; worden wij vervolgd, wij verdragen;

13 worden wij gelasterd, wij blijven vriendelijk; wij zijn als het uitvaagsel der wereld geworden, als aller voetveeg, tot op dit ogenblik toe.

Dit gedeelte laat overigens zien dat de werkelijke dienaren van het evangelie dikwijls moeten lijden voor het evangelie en dat van een 'succes-story' geen sprake kan zijn!

Ook in dit opzicht zouden de Korintiërs Paulus voorbeeld moeten volgen. Paulus heeft ook Timoteüs nog naar Korinte gezonden om hen zijn wegen in Christus Jezus indachtig te maken (herinneren aan, hen versterken). Opgeblazen vallen door de mand als het gaat om kracht. Want het Koninkrijk van God bestaat niet in woorden maar in kracht (4:20).

2.9 Hoe (wel) tegen leiders aan te kijken

In 3:5 vraagt Paulus: Wat is dan Apollos of wat is Paulus? In het dan volgende gedeelte beantwoordt hij deze vraag en dit antwoord wordt verder uitgebreid tot 4:5.

Het antwoord van Paulus op de vraag is veelzeggend: **Dienaren**, door wie gij tot geloof gekomen zijt... Een leider is een dienaar. Dit was waarschijnlijk al wat vreemd voor de Korintiërs. Immers zij beroemden zich in hun leiders en nu hoorden ze dat leiders dienaren zijn. Leiders zijn dienaren die Gods akker (in dit geval de gemeente te Korinte) bewerken maar vergeleken bij God betekenen ze niets (vers 7). God geeft immers de wasdom.

Paulus erkent in vers 5 t/m 8 12 impliciet de verschillende gaven binnen het lichaam van Christus. Hier onderscheidt hij 'planters' en 'begieters'. Een leider kan niet alles. God geeft verschillende gaven aan verschillende mensen. In de hoofdstukken 12 t/m 14 komt dit nader aan de orde.

Daarom (i.v.m. God die de wasdom geeft) kan Paulus ook in vers 21 en 22 van hoofdstuk 3 zeggen:

daarom, niemand beroeme zich op mensen: alles is immers het uwe hetzij Paulus, Apollos of Kefas.....

Deze mensen staan uiteindelijk ten dienste van u en ook het hele wereldgebeuren, leven en dood, heden en toekomst, alles werkt uiteindelijk mee in Gods heilsplan.

Het tweede gedeelte van hoofdstuk 3 bevat ook nog een zekere waarschuwing aan leiders. Paulus had de gemeente te Korinte gesticht. Hij was de grondlegger van de leer over Christus terwijl Christus zelf de hoeksteen is. Op dit fundament wordt echter voortgebouwd. Leraren, herders en anderen bewerken de 'akker' verder. Het is echter mogelijk dat ze bouwen met ondeugdelijk materiaal wat geen stand zal houden in het vuur van Gods oordeel hoewel ze persoonlijk dan wel behouden blijven.

Opgemerkt moet worden dat dit gedeelte nogal eens 'persoonlijk' wordt uitgelegd. Waar ben je mee bezig in je leven? Alles wat geen waarde heeft voor het Koninkrijk van God, hout, hooi of stro, zal in het licht van Gods oordeel verbranden. Daarentegen zal alles wat wel waarde heeft, goud, zilver en kostbaar gesteente blijven bestaan. Hoewel hier ongetwijfeld veel waars in zit (zie ook 2 Kor. 5:10) doet deze uitleg toch geen recht aan de context.

Maar er zit toch een waarschuwing in voor herders, leraren, pastorale werkers enz. Zij zijn allen bezig

met Gods tempel: de gemeente. En als ze hier op een verkeerde manier mee bezig zijn (het schenden van de tempel) dan komen ze onder Gods oordeel.

Dwaalleraren en valse profeten zijn voorbeelden van 'tempelschenders'. Vroeg of laat komen ze onder Gods oordeel als ze zich niet bekeren. Denk bijvoorbeeld aan de vrouw Izebel uit de gemeente te Tyatira in Openbaringen.

Ik denk dat de waarschuwing ook is voor degenen die verdeeldheid veroorzaken in de gemeente, want dit probleem is hier steeds aan de orde.

De les, die hier inzit voor iedere gemeentewerker, is deze: Weet dat je met kostbaar 'materiaal' bezig bent. Je bent bezig met de kudde Gods, die Hij zich door het bloed van zijn Eigene verworven heeft (Hand. 20:28).

In vers 18-22 keert Paulus weer terug naar het oorspronkelijke probleem van de verdeeldheid. De Korintiërs evalueerden hun leiders naar wereldse maatstaven, volgens de wijsheid van de natuurlijke wereld. Ze keken op een verkeerde manier naar hun leiders en verloren uit het oog waar het werkelijk om ging.

Niemand beroeme zich op mensen. Wie roemt, roeme in de Here (1:31).

Hoe moet men dan wel tegen leiders aankijken? Paulus herhaalt hier gedeeltelijk vers 5 uit het vorige hoofdstuk: **als dienaren van Christus, aan wie het beheer van de geheimenissen Gods is toevertrouwd**. De gemeente is niet van de leiders, de leiders zijn dienaren van de Heer ten behoeve van de gemeente. Waar leiders of een leider dit niet goed begrepen hebben (heeft), daar heeft de gemeente een groot probleem. Denk bijv. aan de autoritaire leider uit 1 Petr. 5:3 en vergelijk dat met het 'leiderschap' van Paulus (aller voetveeg in 4:5).

Paulus werkt nu 'het beoordelen van leiders' verder uit (want dat deden de Korintiërs, evenwel naar wereldse maatstaven). Van een leider wordt **betrouwbaarheid** verwacht. Betrouwbaar, in de zin dat hij goed omgaat met de talenten die de Heer hem heeft toevertrouwd (het vermogen om de geheimenissen Gods bekend te maken. Het valt me ook zo op dat in de gelijkenis van Matth. 25 dat de Heer de goede slaven ook prijst met goede en **getrouwe** slaaf. De Heer heeft het **eindoordeel** over de slaaf en niet een mens. Daarom kon Paulus ook zeggen dat het hem weinig raakt..enz. Zou u het hem trouwens na durven zeggen? Hoe vaak zijn we op de één of andere manier toch nog afhankelijk van het oordeel van anderen in ons geestelijk werk! We vinden het fijn als we bekend staan als een 'goede dienstknecht' en we worden depressief als anderen onze geestelijke inbreng niet hoog aanslaan.

Echter...alleen God kent onze harten. Alleen Hij weet met welke hartgesteldheid we hebben gearbeid in zijn wijngaard. Hij zal onze motieven openbaar maken (naar ik aanneem voor de rechterstoel van Christus, 2 Kor. 5) en dan zal blijken wat werkelijk lof verdient. En het staat er dan zo mooi: **En dan zal aan elk zijn lof geworden van God**. Dat is even wat! Lof van de Schepper van hemel en aarde, door wie, uit wie en tot wie alle dingen zijn. Lof, voor die daden, die we uiteindelijk deden uit liefde voor Hem

Verwijzingen

1. *Gordon Fee, The First Epistle to the Corinthians, William B. Eerdmans Company, Grand Rapids, Michigan 1987, pag. 49 ev.*
2. *Het werkwoord dat hier in het Grieks voor vermanen gebruikt is 'parakaleo'. We denken bij vermanen nogal snel aan waarschuwen.. Maar meestal heeft het , als er in ons NT 'vermanen' staat, de betekenis van: . (aanmanend) bemoedigen, aansporen of opwekken, troosten of zeer dringend vragen. . De laatste vertaling is hier mogelijk de beste.*
3. *Barnes New Testament Notes, Online Bible 1 Kor. 1:21.*
4. *Gordon Fee, The First Epistle to the Corinthians, William B. Eerdmans Company, Grand Rapids, Michigan 1987, pag. 72*
5. *Zie Rom. 1:18-32. Let ook op de verzen 19 en 20. Ieder mens heeft in zekere zin de openbaring van de Schepper in zich. Dit leidt op zich niet tot wedergeboorte. Dit laatste is altijd het werk van de Heilige Geest,*